

НАШЕ
ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 47 (639)

Субота, 8 грудня 1979 року

Ціна 2 коп.

ТРУДОВА ВАХТА П'ЯТИРІЧКИ

ГОТУЮТЬ
ГІДНУ
ЗУСТРІЧ

Труidники Стрийської швейної фабрики стали на трудову вахту на честь 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна.

За третій квартал колектив фабрики вийшов переможцем в соціалістичному змаганні серед колективів первинної організації УТОГ Дрогобицького швейного об'єднання «Зоря», завоювавши перехідний Червоний прапор. Серед двохсот чоловік, що достроково виконали плани чотирьох років десятиї п'ятирічки, багато передових виробників, членів УТОГ. Це — Ядвіга Лозинська, Світлана Колодієць, Ірина Бабій, Розалія Налапшій та багато інших. Рівняючись на них, молоді, але досвідчені швачки, Оксана Ковшан, Тетяна Кузнецова, Світлана Нагірна, Тетяна Казюлькіна зобов'язались виконати п'ятирічку до 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна.

З. РОМАНІВ.

Львівська обл.

У колективі пресувально-штампувального цеху Ждановського філіалу ДВО «Електромагніт» особливою старанністю відзначається ливарниця пластмас Галина Олексіївна Кривко. Вона — переможець соціалістичного змагання 1976 і 1978 років. Виконує норми на 147 процентів, прагне достроково завершити особисту п'ятирічку. Ганна Олексіївна бере активну участь у громадському житті підприємства.

На знімку: Г. О. Кривко.

Фото И. МІНЬКА.

УСПІХИ ВОРОШИЛОВГРАДЦІВ

План по реалізації продукції за десять місяців поточного року трудники Ворошиловградського УВП виконали на 103 проценти. Причому продукції з державним Знаком якості випущено 85,9 процента.

Своїм успіхам колектив підприємства завдячує правоплановим п'ятирічці, штампувальницям, що відзначені високими урядовими нагородами —

М. Фадеевій та А. Білофановій, шліфувальнику В. Шевченко та багатьом іншим передовим виробникам.

Серед тих, хто веде перед в соціалістичному змаганні — 12 вже виконали план десятиї п'ятирічки.

А. ХЛЕБНИКОВ,
заступник директора УВП
з виховної роботи.

Складач шаф Лебединського учбово-виробничого підприємства Сумської області, ударник комуністичної праці Василь Павлович Івониха добре розуміє, що від його роботи у значній мірі залежить чіткий ритм всього колективу. А тому виконує свої обов'язки ретельно, з повною віддачею.

Він переможець соціалістичного змагання робітників у 1979 році, змінні завдання перевиконує на 15—20 процентів, йде із значним випередженням особистої програми.

На знімку: В. П. Івониха.

Фото И. МІНДЕЛЯ.

СХВАЛЮЄМО
І ПІДТРИМУЄМО!

НАША БОЙОВА ПРОГРАМА

Почуття гордості за досягнуте, бажання примножити свій внесок у зміцнення могутності нашої Батьківщини викликали в колективі ДВО «Електромагніт» рішення листопадового Пленуму ЦК КПРС.

З величезним інтересом робітники та інженерно-технічні працівники нашого підприємства прочитали промову Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР на Пленумі ЦК КПРС.

Труidники ДВО «Електромагніт» знають, що успіх приходить тоді, коли активно і цілеспрямовано вести організаційну роботу, могутнім засобом розвитку творчої активності людей виступає соціалістичне змагання. Прикладом цьому може служити колектив електроапаратного цеху. В авангарді трудового суперництва поруч з ветеранами впевнено крокує молоді. Серед кращих назива-

ють тут членів комсомольсько-молодіжної бригади складальниць Людмилу Витко, Ольгу Ткаченко та Тетяну Мишину. Вони систематично виконують і перевищують свої виробничі завдання, виготовляючи продукцію тільки відмінної якості. Успішно виконує свої завдання і колектив інструментального цеху. Едуард Реминський, Василь Іванов, Олег Шестьоркін та Леонід Гончаров — робітники цього цеху — вчасно і якісно виготовляють продукцію.

Відповідаючи на турботу партії і уряду про поліпшення добробуту радянських людей, неухильно виконуючи настанови Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва, ми і надалі боротимемося за підвищення продуктивності праці.

Б. ТУРКІН,
ст. майстер інструментального цеху ДВО
«Електромагніт».

ПРАЦЮВАТИ ТВОРЧО, ЕФЕКТИВНО

Промова на листопадовому Пленумі Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Леоніда Ілліча Брежнєва глибоко схвилювала мене. Кожен рядок у ній пройнятий щирою турботою про наш народ, про дальший розквіт нашої соціалістичної Вітчизни.

А це вимагає від усіх нас працювати творчо, ефективно. Більшість робітників нашого учбово-виробничого підприємства день у день пере виконує виробничі завдання, бореться за почесне звання

ударника комуністичної праці. 36 швачок-мотористок уже рапортували про виконання десятиї п'ятирічки.

Гаряче схвалюючи рішення листопадового Пленуму ЦК КПРС, кожен член нашого трудового колективу ще і ще раз переглядає свої плани, вишукує резерви, щоб у наступному році зробити ще вагоміший внесок у виконання рішень XXV з'їзду КПРС.

Н. ВАЛУЙСЬКА,
кавалер ордена Трудової
Слави III ступеня,
швачка-мотористка Полтавського УВП-І.

ЩО НАКРЕСЛИЛИ — ВИКОНАЄМО!

Колектив тарно-друкарського цеху Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт» з великим піднесенням сприйняв промову Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєва на листопадовому Пленумі Центрального Комітету КПРС.

Нині всі наші думки — про завершальний рік десятиї п'ятирічки. Саме на виконання його завдань спрямовуємо свої зусилля. Приклад для інших показують наші передовики: політурниці О. М.

Коваленко, В. К. Токар, О. В. Левченко, друкарі Г. І. Волікова, В. Г. Рибачук та інші, які справилися з п'ятирічним завданням. Сьогодні 12 робітників цеху трудяться в рахунок наступної п'ятирічки.

Ми впевнені, що рішення Пленуму ЦК КПРС і сесії Верховної Ради СРСР допоможуть нам працювати значно краще, випускати продукції більше і кращої якості.

О. ЛЕЩИНСЬКА,
майстер тарно-друкарського цеху КДВО
«Контакт».

У РАХУНОК 1981 РОКУ

Рішення листопадового Пленуму ЦК КПРС і сесії Верховної Ради СРСР, яка нещодавно завершила свою роботу, безпосередньо стосуються кожного радянського громадянина. Вони надихають нас на самовіддану працю, ставлять перед нами нові завдання.

Із гордістю можемо сказати, що, виконуючи рішення XXV з'їзду КПРС, на 1 січня 1979 року виконала план чотирьох років п'ятирічки, у вересні нинішнього року — завершила п'ятирічне завдання і тепер працюю у рахунок березня 1981 року.

Батьківщина високо оціни-

ла мою працю, нагородивши орденом Трудової Слави III ступеня. Товариші по роботі виявили довіру, обравши мене заступником голови первинної організації УТОГ.

Дороговказом у виконанні завдань партії стали для мене виступ Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєва на Пленумі ЦК КПРС, матеріали другої сесії Верховної Ради СРСР десятого скликання.

К. СТЕПАНЕНКО,
швачка-мотористка
Білоцерківського УВП.

Київська обл.

ЗА МИРНЕ НЕБО ПЛАНЕТИ

Право на працю, на навчання... Право жити і працювати в ім'я щасливого майбутнього. Це — наша радянська дійсність, це — наше сьогоднішнє.

Наповнюється щедрою радістю серце, коли бачимо ми усміхнене обличчя матері, дитини і проймаємося неспокоєм, коли читаємо повідомлення про те, що імперіалісти готують нову війну.

Ми, учні Дрогобицького УВП, як і весь радянський народ гаряче підтримуємо політику нашої партії і уря-

ду, які ведуть постійну боротьбу за мир, за щасливе життя радянських людей, підтримуємо мирні ініціативи, висловлені Генеральним секретарем ЦК КПРС, Головою Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєвим на святкуванні у Берліні. Хай буде мир! Ми працюватимемо і вчитимось так, щоб Батьківщина пишалася нами.

М. СИТНЮК,
староста групи учнів
Дрогобицького УВП.
Львівська обл.

ПІДВИЩУВАТИ РОДЮЧИСТЬ ЗЕМЕЛЬ

ЦК КПРС і Рада Міністрів СРСР прийняли постанову «Про заходи по забезпеченню вапнування кислих ґрунтів у 1981—1985 роках».

Міністерству сільського господарства СРСР, іншим міністерствам і відомствам, партійним, радянським і сільськогосподарським органам відповідних союзних республік доручено забезпечити систематичне прове-

дення робіт зв'язаних з вапнуванням кислих ґрунтів у колгоспах, радгоспах та інших сільськогосподарських підприємствах, повне й ефективне використання на основі рекомендацій наукових установ усіх видів вапнистих матеріалів, скорочення їх втрат при транспортуванні, зберіганні і внесенні в ґрунт.

(ТАРС).

НА ЕКРАНІ — ГЕРОЇ ЖНИВ

КУРГАН. «Дума про землю» — так назвав свій новий документальний фільм працівник радгоспу імені XXII з'їзду КПРС Г. Прокоп'єв.

Кінолюбитель присвятив його потомственному землеробові І. Су-

ханову, який і дітям передав повагу до селянської праці. Класними механізаторами стали його сини Сергій і Леонід. Сімейна ланка дуже добре попрацювала на збиранні врожаю, зайнявши перше місце в районному змаганні.

ПОЧЕСНЕ ЗВАННЯ

За багаторічну успішну роботу в галузі промисловості та активну участь у громадському житті Указом Президії Верховної Ради Української РСР директору Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт» Українського товариства глухих тов. Меркатуно Петру Марковичу присвоєно почесне звання Заслуженого працівника промисловості Української РСР.

НА ВАРТІ ЗАКОННОСТІ
І ПРАВОПОРЯДКУ

Всесоюзна нарада-семинар керівних працівників органів внутрішніх справ країни відбулася 4 грудня в Москві. Її учасники підбили підсумки роботи за нинішній рік, обговорили завдання органів внутрішніх справ у світлі виступу Л. І. Брежнєва на листопадовому (1979 р.) Пленумі ЦК КПРС, вимог постанови ЦК КПРС «Про поліпшення роботи по охороні правопорядку і посилення боротьби з правопорушеннями».

З доповіддю виступив міністр внутрішніх справ СРСР генерал армії М. О. Щолоков.

У роботі наради-семинару взяли участь завідувачий Відділом адміністративних органів ЦК КПРС М. І. Савінкін, генеральний прокурор СРСР Р. А. Руденко, міністр юстиції СРСР В. І. Теребилов, керівники інших відомств.

(ТАРС).

Ударник комуністичної праці Іван Андрійович Зайцев працює розпилювачем оргскла на Ялтинському об'єднанні «Таврія» Кримської області. Змінні завдання виконує на 150 процентів при високій якості роботи, правофланговий соціалістичного змагання, наставник.

Нині його підопічний — Дмитро Іванович Горпинченко, який вирішив змінити професію, успішно оволодіває новою справою.

На знімку: (зліва направо) Д. І. Горпинченко та І. А. Зайцев.

Фото І. МІНДЕЛЯ.

ЕСТАФЕТА ТРУДОВОЇ ЗВИТЯГИ

В Будинку культури глухих міста Жданова відбувся вечір, на якому ветерани передали естафету праці молодим робітникам Ждановського філіалу Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт».

Ведуча, заступник директора філіалу Л. М. Шумилова відкрила вечір. На ньому присутні: комсомольці двадцятих років, ветерани КПРС, учасник громадянської та Великої Вітчизняної війни О. П. Величко, Г. П. Роянова — комсомолка 30-х років, учасниця Великої Вітчизняної війни.

З великою увагою присутні в залі слухали виступ Опанаса Петровича. Чотирнадцять років було хлопцеві, а він уже боровся проти банд Шкуро, воював проти Денікіна, а потім захищав Батьківщину від німецько-фашистських загарбників.

Ветерани праці вносять на сцену прапор. Серед них — вахтер гуртожитку Є. Д. Боярко, слюсар-налагодчик автоматів і пресів В. Г. Головльов, штампувальниця Є. Ф. Джунь, пресувальниця Є. В. Єлистратова, слюсар механоскладальних робіт Н. Г. Макеєва, начальник дільниці В. Г. Плохотнюк.

Були представлені на вечорі наставники молоді, кадрові робітники: слюсар-інструментальник А. П.

Трифонов, слюсар Г. Ф. Благодиренко та слюсар механоскладальних робіт Л. О. Кондаурова.

Добра слава на підприємстві лине і про молодих робітників О. Сторчана, О. Зимакіна, С. Котенка та В. Тростянця. У своїх виступах наставники тепло відгукнулися про молодих робітників, відзначили їх старанність і зацікавленість роботою, відданість виробництву.

Ветеран праці В. Г. Головльов вручив юнакам та дівчатам путівки «Посвячення в робітники». В. Г. Плохотнюк передав прапор молодим робітникам і сказав, щоб вони свято берегли робітничу честь.

Молоді трудівники дали слово, що будуть гідними своїх старших товаришів.

Учасники танцювального гуртка при Будинку культури піднесли квіти старим комуністам, ветеранам праці, наставникам та молодим робітникам. Всім ветеранам були вручені грамоти.

Силами учасників художньої самодільності Ждановського міського будинку культури глухих був даний цікавий концерт.

Л. БЕРШАДСЬКА.

м. Жданов,
Донецької області.

ЗАВДЯКИ ПЕРЕДОВИМ МЕТОДАМ

У колективі Макіївського металургійного заводу імені М. С. Кірова члени нашого Товариства працюють слюсарами, токарями, обрубниками, теслярами в основних цехах заводу. Дев'ять робітників вже завоювали звання ударників комуністичної праці, інші — борються за його присвоєння.

Десять нечуючих робітників успішно справилися з завданням чотирьох років десятиї п'ятирічки до другої річниці з дня проголошення нової Конституції СРСР. Серед них П. Я. Іванов, Н. А. Бочурин, В. М. Черников, В. Г. Ковальов,

І. Г. Зеркалі, Ю. М. Кольцов, Т. Л. Козодаєва.

Токар В. М. Черников виконує виробничі завдання на 115—120 процентів. Дostroковому виконанню особистого завдання чотирьох років п'ятирічки сприяла професійна майстерність, впровадження передових методів праці, участь у раціоналізаторській роботі.

Нині члени нашого Товариства широко розгорнули змагання за гідну зустріч 110-ї річниці від дня народження В. І. Леніна.

В. ЦЕСЕЛЬСЬКИЙ.

ЗА ВИСОКИЙ ПРИРІСТ

Колгосп «Росія» — один з найбільших у Муровано-Куриловецькому районі на Вінниччині. Ниви колгоспу розкинулися на території трьох сіл. Господарство спеціалізується на виробництві зерна та відгодівлі тварин. Тут, поруч із чуочими, працюють два члени нашого Товариства Микола Кіндратович Вокалюк та Іван Якович Ткачук.

Заступник головного бухгалтера колгоспу Василь Іванович Войко розповів, що правління колгоспу задоволене працею глухих.

На фермі 650 голів великої рогатої худоби. За ними доглядають 35 колгоспників. Бригада, де працює М. К. Вокалюк, обслуговує 45 голів великої рогатої худоби. Трудовий стаж Миколи Кін-

дратовича — 25 років, більшість яких він віддав тваринництву. Влітку колгоспник пасе худобу, а взимку підвозить корми на ферму. М. К. Вокалюк поважає працю, бере активну участь у соціалістичному змаганні, разом з бригадою перевиконує планові завдання по приросту ваги тварин. За це передовик не раз заохочувався преміями.

В одній із бригад місцевої свиноферми трудиться й інший глухий Іван Якович Ткачук. Він сумлінно ставить до роботи, зі своїм завданням справляється. Планові показники по приросту ваги тварин перевиконує.

А це для глухих трудівників найголовніше.

Г. ВЛАСОВ.

Вінницька обл.

ПОМНОЖИМО НА ЕНТУЗІАЗМ

Днями в Житомирському обласному відділі УТОГ відбулася обласна нарада передовиків промислових підприємств і сільського господарства Житомирщини.

В нараді взяли участь понад 50 ударників комуністичної праці, були запрошені також представники багатьох підприємств.

З доповіддю «Нашій Батьківщині — праця натхненна!» виступила голова президії облвідділу УТОГ О. Д. Тверська. Вона розповіла про самовіддану працю передових виробничиків, назвала промислові та сільськогосподарські колективи, які систематично виконують соціалістичні зобов'язання і де створюють відповідні умови для високопродуктивної праці.

Досвідом роботи поділилися ударники комуністичної праці — формувальниця К. А. Коробкіна, каменерозрізувальник Ф. Ф. Богданович, токарь С. В. Мойсеєнко, іздовий С. К. Дуб та інші.

Про сумлінну працю передових виробничиків і успішне виконання соціалістичних зобов'язань розповіла на нараді директор Житомирського УВП Л. С. Герасимчук.

В обласній нараді взяли участь і виступили завідувачий виробничим відділом облпрофради Є. Л. Кондратенний, директор спецшколи № 29 В. Я. Левківський.

Група робітників — учасників наради — поклали живі квіти до пам'ятника В. І. Леніну.

На нараді було прийнято звернення до всіх глухих області, кожного трудівника з честю виконати взяті соціалістичні зобов'язання і завдання 1979 року і п'ятирічки в цілому.

Із задоволенням учасники наради ознайомилися з виставкою робіт глухих дітей спецшколи № 29, яка присвячена Міжнародному року дитини.

М. ГУРМАН.

м. Житомир.

НАСТАВНИКИ

Молоді робітники працюють старанно, прагнуть у всьому бути схожими на своїх старших товаришів. З ними вони змагаються, з них беруть приклад. Вже сьогодні більшість юнаків і дівчат виконують норми виробітку на 105—110 процентів.

Я. ГРИНЬКІВ,
заступник директора
УВП з навчально-виховної роботи.

ДОЯРКА

Майже півтора десятка років трудиться дояркою у колгоспі «Україна» Куйбишевського району Запорізької області член УТОГ Ганна Самійлівна Москаленко. Вона добре оволоділа професією, добивається високої продуктивності тварин, стала одним з кращих спеціалістів ферми.

Завдяки машинному доїнню Ганна Самійлівна обслуговує 28—30 корів. Кожного року

бере підвищені соціалістичні зобов'язання й успішно їх виконує, за що неодноразово одержувала матеріальну винагороду та подяки від керівників господарства.

«Майстер своєї справи» — говорять про передову доярку трудівники колгоспу. А це найбільша честь для правофлангової соціалістичного змагання, яка прагне внести у дострокове виконання завдань десятиї п'ятирічки і свій вагомий вклад.

М. СЕМЕНКО.

ДОПОМАГАЮТЬ КОЛГОСПУ

Загальною шаною користується серед працівників сільського господарства іздовий колгоспу імені Дзержинського Стрийського району на Львівщині, член нашого Товариства С. М. Виган. Майже чверть віку допомагає він тваринникам і за цей час вніс у загальноколгоспну справу відчутний трудовий вклад, всі працівники ферми задоволені його роботою. С. М. Виган є хорощим прикладом у праці для своїх колег.

Портрет передовика занесено не тільки на Дошку Пошани колгоспу, але й Будинку культури глухих.

Однією з правофлангових соціалістичного змагання за високі виробничі показники на Донецькому виробничому об'єднанні «Електромагніт» є штампувальниця Лариса Василівна Литвинова. Змінні завдання вона виконує на 140—150 процентів, прагне достроково завершити особисту виробничу програму десятиї п'ятирічки.

На знімку: Л. В. Литвинова.
Фото І. МІНЬКА.

ЗАКОН РОБІТНИЧОЇ ЧЕСТІ

Дев'ятнадцять років було, коли Євген Костянтинович Кисельов прийшов працювати на Чернівецьке УВП. Тут він закінчив школу робітничої молоді глухих, опанував кілька виробничих професій.

За 28 років роботи він пройшов славний трудовий шлях від учня виробничого навчання до висококваліфікованого майстра своєї справи. Спочатку працював швейником-мотористом, потім — налагодником швейних машин. В останні роки Є. К. Кисельов трудиться плетільником і обслуговує 14—15 верстатів.

Ці й зрозуміло, адже Євген Костянтинович щомісячно виконує норму виробітку на 150 і більше процентів, продукція його відмінної якості. Робітник працює на самоконтролі, економить прядиво. План четвертого року десятиї п'ятирічки він виконав до другої річниці нової Конституції СРСР.

Зараз на трудовому календарі передовика — березень 1979 року. Доблесна праця Євгена Костянтиновича відзначена кількома урядовими нагородами. Серед них — орден Трудового Червоного Прапора і ювілейна медаль до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. На запитання, що сприяє його трудовому успіху, Євген Костянтинович відповів:

— У мене немає особливих секретів. Головне в роботі — раціональне використання робочого часу, знання техніки і вміння на ній працювати, і, звичайно, добре організоване соціалістичне змагання. Відомий мені також і закон робітничої честі: взявся за справу — працюй на совість.

В. ГРИГУРКО.

На знімку Є. К. Кисельов.

Фото О. СТЕПАНЮКА.

РАДЯТЬСЯ ТРУДІВНИКИ

П'ятдесят знатних трударів взяли участь у роботі зльоту передовиків промисловості і сільського господарства області, що відбувся у Запоріжжі.

Відкриваючи зліт, інструктор облвідділу УТОГ О. Ф. Іванченко розповіла про те, як радянський народ втілює в життя історичні рішення XXV з'їзду КПРС. Вона назвала кращих нечуючих трудівників, котрі ведуть перед у соціалістичному змаганні.

Учасники зльоту робітників заводу сільськогосподарських машин м. Бердянська Г. Ф. Грищенко, робітник Запорізького моторобудівного заводу І. Ф. Кузьмін, коваль колгоспу імені Першого травня Мелітопольського району М. С. Мисніков та інші розповіли про трудові дарунки, які вони готують до 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна.

На зльоті виступила голова Запорізького обласного відділу УТОГ Л. І. Фролова.

Передовики промисловості і сільського господарства прийняли звернення до всіх глухих трудівників області, закликали гідно зустріти 110-у річницю з дня народження В. І. Леніна, успішно завершити виконання завдань десятиї п'ятирічки.

М. СЕМЕНЕНКО.

8 грудня 1979 р.

У КРАЮ «БІЛОГО ЗОЛОТА»

...Ташкент, ЦП УзТОГ... На таку адресу в ці дні пошта доставляє десятки, сотні листів і телеграм. Зі всіх кінців країни глухі трудівники, організації та установи нечуючих шлють привітання своїм друзям в краю «білого золота» з святом 50-річчя Узбецького товариства глухих.

Півстолітній ювілей прийнято здебільшого називати золотим. Ювілей УзТОГ воістину золотий, бо ніякою іншою мірою не оцінити його успіхів, досягнутих за 50 років під керівництвом Комуністичної партії.

ЧИТАЧАМ «Нашого життя» не потрібно розповідати в яких нелюдських умовах жили глухі до Великого Жовтня. Ще більшого пригнічення та приниження, злиднів і безправ'я зазнавали нечуючі Узбекистану — колонії царської Росії, народ якої відчував подвійний гніт експлуатації.

Сьогодні про ті тяжкі часи, що канули назавше в минуле, можна почути хіба що з розповідей стариків-аксакалів. Радянська влада відкрила перед глухими трудівниками, як і перед всіма радянськими громадянами, необмежені можливості для творчої праці, громадської діяльності, культурного і фізичного розвитку. Про те, як використовує ці можливості Товариство, яких висот досягли нечуючі республіки, які ставлять вони перед собою завдання і піде мова в нашому репортажі.

...Матеріально-технічна база Товариства, — почав свою розповідь голова Центрального правління УзТОГ Б. Х. Мирходжаєв, — створювалась буквально на голому місці. В 1933 році в столиці республіки було організовано першу кустарну майстерню. Ледь вдалося набрати для роботи в ній 46 глухих, що володіли ремеслами. До них прикріпили стільки ж учнів. Ні про яке обладнання і мови не було. В майстерні «латали» каструлі, взуття, одяг.

А сьогодні... Баки Ходжаєвич запрошує нас до карти республіки, що займає одну з стін кабінету.

Цими червоними прапорами, — пояснює він, — позначено міста, де є учбово-виробничі підприємства УзТОГ.

Ташкент... Самарканд... Андижани... Коканд... Амляки... Ургенч... Наманган... Фергана... Джазган... Карші... Термез... Ходжейлі... читаємо ми написи на карті. Це не майстерні, а справжні сучасні підприємства, на яких трудяться багато сотень глухих трудівників, інженерів, техніків, випускаючи найрізноманітнішу продукцію.

Датою народження цих підприємств слід вважати дев'яту п'ятирічку, в роки якої наше Товариство завершило особливо динамічний стрибок. За абсолютними цифрами приросту виробництва продукції, капітальними вкладеннями і витратами на соціально-побутові потреби глухих громадян ці роки не мали собі рівних за всю історію Товариства.

Наш співбесідник наводить цікаві цифри. За п'ятирічку підприємства виготовили і реалізували промислової продукції на 75,4 мільйона карбованців — стільки, скільки її було випущено за всі попередні роки. Машинний парк збільшився більш, ніж на тисячу одиниць сучасного технологічного обладнання — в три рази більше, ніж його було встановлено у восьмій п'ятирічці. Розпочалась широка механізація допоміжних і підсобних операцій. Товариство виконало великий обсяг будівництва — виробничого, культурно-побутового, житлового, на що витрачено близько 5 мільйонів карбованців. На більшості підприємств стали до ладу їдальні, медичні кабінети, кімнати гігієни, душові, червоні кутки.

У всезростаючих розмірах велась підготовка кваліфікованих кадрів по багатьох спеціальностях.

Учбово-виробничі підприємства освоїли випуск більше десяти видів виробів масового попиту, таких як швейні, галантерейні, шкіргалантерейні, текстильні, білизняний і верхній трикотаж, килими, набивні хустки, меблі, товари культурно-побутового призначення...

3 ІНТЕРЕСОМ слухаємо розповідь голови Центрального правління про успіхи Товариства у сфері політико-виховної, культурно-освітньої роботи. У розпорядженні Товариства — республіканський Палац культури, 14 обласних клубів, понад сорок червоних кутків на УВП, в сільській місцевості, на підприємствах державної промисловості, де є групи глухих. В них ведеться ве-

личесна робота, спрямована на залучення глухих до активної участі в громадському житті, підвищення їх ідейно-політичного і культурного рівня.

У 45 колективах художньої самодіяльності сотні членів Товариства розвивають свої здібності, вдосконалюють майстерність ентузіастів драматичного, хореографічного мистецтва, мімі, фото і кінолюбств; у багатьох установах культури створено клуби за інтересами.

Баки Ходжаєвич перериває свою захоплюючу розповідь.

— А чому, власне, я про все розповідаю, — зауважує він з усмішкою. — Адже ви на узбецькій землі і маєте можливість самі в цьому переконавшись. Як у приказ-

Ташкентське УВП-1. ВчатьсЯ майбутні механіки швейних машин.

ці говориться? — краще раз побачити, ніж сто разів почути. Побудуйте на УВП, у наших місцевих організаціях, культзакладах, подивіться все своїми очима. Поговоріть з членами Товариства і вам стане ясно, чого ми досягли, до чого прагнемо, за що боремось.

Ось ми вже на Ташкентському УВП-1. Недаремно пишались ним наші ташкентські друзі. Підприємство справді на славу. Оглядаючи великі виробничі корпуси, сучасне технологічне обладнання, добре налагоджене господарство, аж не віриться, що все це виросло з кустарної майстерні, та ще за такий короткий строк. УВП № 1 — дітище восьмої п'ятирічки. У кінці 60-х років загальний обсяг його продукції ледь сягав двох мільйонів карбованців. А в четвертому році десятиї п'ятирічки глухі трудівники дадуть народному господарству товарів на суму близько п'яти мільйонів.

В результаті реконструкції в два рази розширились виробничі площі, на стільки ж збільшився машинний парк, в декілька разів зріс виробіток на одного робітника. І досягнуто це наполегливою працею колективу, який постійно відчував допомогу партійних і радянських органів.

Разом з директором підприємства Х. В. Вахаєвим йдемо по УВП, заходимо в цехи — швейний, трикотажний, ткацький, текстильно-галантерейний, меблевий, у допоміжні служби... Скрізь чисто, акуратно складена готова продукція, в спеціально відведених місцях зібрані відходи — шматки тканин, пражі, шкіри.

Аналогічна картина і на території підприємства. Вона невелика, але ташкентці зуміли ошадливо використати її — розбити між корпусами клумби, газони і навіть невеликий садок.

Характерна риса ташкентців — потяг до навчання. Ми говорили з багатьма робітниками і керівниками, і майже від кожного чули: ось коли закінчу навчання... У колективі, що налічує близько 700 чоловік, вчиться майже кожен третій. Хто в системі політнавчання, хто в школі комуністичної праці, хто на курсах підвищення кваліфікації, хто в школі робітничої молоді, технікумі, інституті. Віддача вже дає себе знати — більшість вчорашніх учнів, студентів сьогодні вже дипломованими спеціалістами прийшли в цехи і відділи, щоб очолити ділянки і служби, щоб використати в практичній роботі здобуті знання.

Андижанське УВП, розташоване за сотні кілометрів від столиці республіки, не може зрівнятися з ташкентським ні величиною виробничих корпусів, ні чисельністю колективу, ні обсягом продукції. Тут працює всього 150 чоловік, вони випускають звичайну продукцію — швейні і столові вироби. І тим не менше, його неодмінно називають серед передових не тільки в системі Товариства, але й під-

приємств державної промисловості області.

Уже з першої хвилини перебування на УВП відчувається атмосфера злагоженного трудового ритму, високої культури, піднесення. Чистота і порядок на території, чистота і порядок в приміщеннях.

При вході до головного будинку підприємства транспорт з написом: «План — закон, його виконання — наша честь, висока якість — наша совість». Ця заповідь стала визначальною в трудовій діяльності андижанців. Ритмічно, з місяця в місяць, з року в рік працює підприємство, систематично перевиконуючи завдання і соціалістичні зобов'язання, нарощуючи обсяги виробництва.

Висока ефективність дозволяє андижанцям (як і всім іншим підприємствам) направляти значні кошти на будівництво, поліпшення умов праці і побуту нечуючих. Недавно тут споруджено 48-квартирний житловий будинок. В нових благоустроєних квартирах відсвяткували новосілля 30 сімей робітників та інженерно-технічних працівників, 50 учнів. А на черзі нова будова.

Андижанське підприємство спеціалізується на випуску швейних виробів і меблів. Тут навчилися виготовляти їх красивими і добротними. Зайдіть в будь-який магазин (продукція УВП йде в торгівлю) і вам скажуть: вироби глухих трудівників на прилавках не залежуються, їх охоче купують. Значить, недаремні зусилля колективу спрямовані на постійне оновлення асортименту, на підвищення добротності всього, що носить марку УВП.

Ми питаємося виробничими успіхами колективу, — говорить директор підприємства М. Ю. Юлдашева. — Але ще більше радує нас зростання людей — їх усвідомлення своєї активної причетності до справ всієї країни, рівноправними громадянами якої вони є. У нас багато хороших працівників — комуністів і безпартійних — про яких варто б розповісти в пресі. Але особливо хочеться мені сказати про нашу швею Н. Ф. Дербачову. Зовсім молоденькою дівчинкою прийшла до нас Ніна, тут навчилася ремесла, тут знайшла своє місце в робочому строю, тут визначила свою життєву позицію. Тепер Ніна Федорівна одна з кращих наставниць підприємства, шановна в місті людина. І не тільки як майстер своєї справи, але й як громадський діяч. Декілька разів андижанці обирають її депутатом міської Ради, і на цьому відповідальному посту у повній мірі проявились її великий організаторський талант, уміння по-державному розв'язувати питання, працювати з людьми, піклуватися про них. Працю і громадську діяльність Н. Ф. Дербачової високо оцінено: серед інших передовиків підприємства вона нагороджена орденом Трудового Червоного прапора...

ЗНОВУ ми в кабінеті голови Центрального правління, продовжуємо розпачату перед поїздкою розмову.

Але не тільки на УВП трудяться глухі, — говорить, відповідаючи на наше запитання Баки Ходжаєвич. — Значна частина членів Товариства працює в державній промисловості. І слід прямо сказати, працює відмінно. Про це говорить факт нагородження багатьох з них орденами і медалями, пам'ятними знаками переможця змагання, ударника п'ятирічок, а коваль Абдула Ташпулатов і свердловальник Н. М. Каміков удостоєні найвищої нагороди Батьківщини — ордена Леніна.

Чудовими успіхами прославили себе і багато глухих трудівників села. На зльоті, що відбувся напередодні ювілею Товариства, ми всі гаряче привітали визнаних майстрів високих врожаїв бавовни, рису, овочів та фруктів В. Бустанова з Андижана, подружжя Хаджибаєвих, А. Іганбердієва, М. Касимова з Намангана, І. Х. Хакбердієва, Ш. Фахтієву, К. Хакбердієва з Самарканда і багатьох інших посланців колосних та радгоспних організацій Товариства.

За останні роки у нас з'явилась своя інтелігенція — понад 100 членів Товариства здобули вищу і середню спеціальну освіту. І що відрадно, більшість з них, ставши інженерами, економістами, педагогами, техніками, не пішли з Товариства, а працюють на УВП, у правліннях, культзакладах. Баки Ходжаєвич називає імена — Фарід Парамонов, що обрана головою Ташкентського обласного правління УзТОГ, А. Рябова висунута на посаду директора УВП-2,

А. Сафронова — директором Республіканського Палацу культури, М. Умаров — керує відділом в Центральному правлінні...

— А які ваші найближчі завдання, мета? — питаємо у Баки Ходжаєвича.

— Перш за все, успішно виконати план десятої п'ятирічки, здійснити програму, накреслену Х з'їздом УзТОГ. І хоч багато вже зроблено, попереду ще велика робота: у галузі виробництва — підвищити ефективність і якість продукції, освоїти нові види виробів; в галузі будівництва — завершити реконструкцію старих і спорудження нових об'єктів УВП, створення своєї постійної бази відпочинку і піонерського табору, спорудження житлових будинків і адміністративного будинку ЦП в столиці республіки; у галузі оргроботи — підвищувати роль первинних і місцевих організацій в житті Товариства, домогтися 100-процентного охоплення глухих і туговухих громадян в члені УзТОГ. А що належить зробити в справі виховання — нам чітко й ясно вказав Центральний Комітет КПРС у своїй постанові «Про подальше поліпшення ідеологічної, політико-виховної роботи».

Роботи, як бачите багато. Але ми впевнені, що все намінене буде виконано в строк. Запорукою тому — постійна увага і допомога з боку партійних і радянських органів, зрілість Товариства, його кадрів, його керівних органів, його членів, їх висока політична і трудова активність.

...В одній із кімнат ЦП зберігаються подарунки, що їх в різний час і в зв'язку з різними подіями вручили УзТОГу братні товариства глухих. Свято, як символ великої і непорушної дружби народів, яку заповідав великий Ленін, зберігають їх узбецькі друзі.

НАША дружба з нечуючими трудівниками союзних республік, їх товариствами, підприємствами, установами культури, говорить заступник голови ЦП, ветеран УзТОГа А. М. Шаріпов, зародилася в перші дні Товариства і з тих пір міцніє з кожним роком.

Народна приказка говорить: друг пізнається в біді. В її справедливості ми переконалися, коли столицю нашої республіки спіткало стихійне лихо — землетрус. Багато ташкентців, серед них і глухих, залишилися в ті дні без покрівлі над головою. І тоді на допомогу узбецькому народу прийшла вся країна. Не залишилися осторонь і товариства глухих. Ви були на нашому житловому масиві Чукурсає? Він збудований на кошти товариств глухих союзних республік і став дорогою реліквією, що постійно нагадує про вірність нашої дружби.

Зв'язки УзТОГа з братніми товариствами широкі і різноманітні. Кровними узами зв'язаний Ташкент з Москвою, Києвом, Мінськом, Ригією, Талліном, Вільнюсом, Кишиневом, Баку, Алматою, Фрунзе... Вони зачіпають всі сторони нашого життя і діяльності — ви-

Йде огляд художньої самодіяльності Узбецького товариства глухих: андижанський танець.

робничої, культурно-освітньої, виховної, спортивно-оздоровчої... Ми переймаємо досвід друзів і охоче ділимося своїм. Наші самодіяльні артисти з успіхом виступають на сценах клубів глухих багатьох міст. Зі свого боку колективи з Москви, Києва, Мінська та багатьох інших міст були нашими дорогими гостями. Дружба, міцна, безкорислива допомагає нам завжди і у всьому. Будемо її постійно зміцнювати.

У розквіті творчих сил зустрічає УзТОГ свій ювілей. І хочеться від усього серця побажати Узбецькому товариству, всім його членам нових успіхів, ще більш активної участі в будівництві нового життя, у виконанні рішень XXV з'їзду КПРС.

Б. СОДРУЖИН.

Ташкент — Київ.

ФОТОРЕПОРТАЖ

Ведуча оголосила програму і запросила до залу господиню вечора «Осінь», роль якої виконувала перекладач Зоя Шатківська. Під бурхливі оплески входить «Осінь» із своїми помічницями. Учасниці художньої самодіяльності, швачки Житомирського УВП Віта Козловська і Лариса Кутнюк приймають від «Осені» хліб-сіль та інші дари і пригощають ними всіх присутніх.

Розпочинається бал-маскарад. Бальні танці змінюються народними танцями, участь в яких беруть ентузіасти художньої самодіяльності, казкові герої і присутні.

Чудово виконав свою роль казкового короля робітник льонокомбінату Григорій Козлов, а з роллю примхливої королеви добре справилася працівниця фабрики сувенірних виробів Олена Камінська.

Вечір-відпочинок, який успішно провела художній керівник Будинку культури Наталія Ткаченко, за активною допомогою працівників Будинку культури і всіх присутніх, залишив приємне враження.

Текст і фото І. ТОЛОЧКА.
м. Житомир.

ПРОВОДИ ОСЕНІ

ПАМ'ЯТНИЙ ДЕНЬ

Впродовж п'ятнадцяти років працювала перекладачем на Запорізькому УВП Надія Іванівна Михайленко. Глухі, всі працівники УВП дуже поважали її за те, що прагнула зробити для людей якомога більше. Неодноразово її заохочували грамотами, грошовими преміями. Нещодавно Н. І. Михайленко вручили медаль «Ветеран праці».

Того пам'ятного дня багато глухих прийшли в червоний кут УВП, щоб провести Надію Іванівну на заслужений відпочинок. Їй побажали багато років життя, міцного здоров'я і особистого щастя. Цього ж дня робітниця вручили пам'ятний подарунок та грошову премію.

Така урочиста подія надовго залишиться в пам'яті Надії Іванівни, і всього колективу.

С. МОРДУШЕНКО.

ПОДАРУВАТИ РАДІСТЬ...

Більше п'ятисот нечуючих трудивників сільського господарства Артемівського, Краснолиманського, Слов'янського районів Донецької області, працівники промисловості м. Краматорська ознайомились з концертною програмою і виставою за п'єсою О. Островського «Не все коту масьляна» у виконанні учасників художньої самодіяльності Донецького обласного будинку культури УТОГ.

Керівники колективів Є. С. Горбачова та Д. А. Проценко, самодіяльні артисти Т. Перебийніс, С. Кристаль, В. Кованов, А. Маленков, М. Герасимов доклали багато зусиль, щоб донести до нечуючого глядача ідейний задум і зміст кожного номера чи сцени.

Слова К. С. Станіславського про високе покликання артиста,

про його громадянське значення, про те, що артист «...повинен нести в життя благородство і красу», стали для учасників художньої самодіяльності законом у творчій роботі і повсякденному житті. Недаремно більшість аматорів сцени — передовики виробництва, ударники комуністичної праці. Їх знають і люблять нечуючі за те, що вони вміють знайти контакт з глядачем і доступними засобами відкрити своїм товаришам таємниці мистецтва.

Після виступу драмколективу в Слов'янському районному будинку культури в киші відгуків з'явився запис «Спасибі за радість, яку ви даруєте людям!».

Т. ПЕРЕПЕЧАЙ.

м. Донецьк.

ВІДКРИЛАСЯ ШКОЛА

При Стрийському будинку культури почав працювати філіал вечірньої школи для глухих, підпорядкований Львівській середній школі робітничої молоді глухих.

Нечуючі Михайло Карпів, Михайло Василів, Надія Богданова, Єва Третяк, Василь Швабик стали учнями нової школи. Вони

вдячні педагогам, а також всім, хто допоміг організувати консультаційний пункт, створив їм хороші умови для навчання.

До послуг учнів-виробничників — просторі приміщення, бібліотека, лекційний зал. Тут же працюють різноманітні гуртки художньої самодіяльності, організовуються цікаві походи.

Р. ОЛЕКСІЄНКО.

Львівська обл.

ДОБРИДЕНЬ, БОЛГАРІЄ!

Давно мріялося мені познайомитися хоча б із однією соціалістичною країною.

І ось моя мрія збулася. Двічі ставши 1978 переможцем у соціалістичному змаганні підприємств системи УТОГ, наш колектив був відзначений перехідним Червоним прапором Центрального правління УТОГ та Республіканського комітету профспілки. Львівський обком профспілки працівників підприємств місцевої промисловості та комунально-побутової підприємств виділив нам групову путівку до Народної Республіки Болгарії. Серед членів групи, яка складалася переважно з передовиків виробництва нашого підприємства і Бродівського та Дрогобицького УВП, кращих майстрів та інженерно-технічних працівників, випало бути і мені. Очолювала її заступник директора швейного підприємства «Силует» Л. А. Симаченко, яка, до речі, була в нас чудовою перекладачкою, організатором.

Спершу ми прибули до

Софії. Тут нас добре прийняли болгарські друзі, приділили нам багато уваги. А наступного дня гід екскурсійного бюро Василь Дойчев познайомив нас з головним містом республіки. Він розповів, що у Софії понад один мільйон жителів, що це великий політичний, адміністративний, економічний і культурний центр країни. Софія — одне з найстародавніших міст світу, вік якого понад п'ять тисяч років. Виникло воно на місці древнього поселення фракійців.

За день ми оглянули житлові райони, площу Народних Зборів, бульвар Скобелева, Клементина Готвальда, найважливіші історичні пам'ятки. Бачили пам'ятник Радянській Армії — визволителів народів, що стоїть серед красивого парку у центрі міста. Були біля пам'ятника росіянам-визволителям болгарського народу від османського гніту, покладали біля його підніжжя квіти.

З Софії виїхали до Пловдива. За своїм економічним та культурним

значенням Пловдив стоїть на другому місці після Софії. Розташований він на берегах річки Марица. На пробережжі на шести горбах — стара частина міста. Тут оригінальні будинки, мальовничі вузькі вулички. На балконах кожного будинку безліч квітів, що викликає добру заздрість. Археологічні залишки будов фортеці дають яскраве уявлення про різні епохи історії міста, починаючи з римської та візантійської і кінчаючи періодом турецького панування. У Пловдиві ми навідалися до ентографічного та археологічного музеїв, покладали квіти до пам'ятника радянському воїну-визволителю Альоші. Оглянули також історичні пам'ятки у містах Габрово, Старий-Загорі, Велико-Тирново, пам'ятник Свободи на перевалі «Шипка».

Після кількох днів екскурсій по визначних місцях Болгарії поїхали на відпочинок до «Сонячного берега». Це — чудовий курорт, розташований за 36 кілометрів на

північ від міста Бургаса. Тут понад сто готелів на 25 тисяч місць. Збудовано курорт за проектом молодих болгарських архітекторів.

Золотавий пісок на пляжі, спокійне, тепле і неглибоке море, прозора синя вода, ласкаві промені сонця і йодисті випари у поєднанні з добрим умовами для заняття спортом у повній мірі сприяють загартовуванню людського організму.

Відпочиваючи на курорті, ми побували у Бургасі. Це — молоде місто, засноване на місці стародавнього поселення сополських рибалок. Після звільнення від турецького гніту воно почало швидко розвиватися. За народної влади місто перетворилося у великий промисловий і культурний центр країни, один з найкращих курортів Болгарії. Поблизу містяться старовинні бургаські лазні, збудовані поряд з цілющими мінеральними джерелами.

Повернувшись до Львова задоволені незабутніми зустрічами з болгарськими друзями.

Л. ГУРАКОВА,
технолог Львівського швейного підприємства «Силует».

НАВІКИ РАЗОМ

«Тобі Москва життя нове
дала
І засвітила сонце над тобою,
В сім'ї братів, як мати,
обняла
З палкою і великою
любов'ю»,—

такий лейтмотив літературно-музичного тематичного вечора «Навіки разом», присвяченого 40-річчю возз'єднання західноукраїнських земель з Радянською Україною. Його провели підколектив та учні Львівської середньої школи робітничої молоді № 12 спільно з працівниками Будинку культури глухих.

В урочистій обстановці відповідала за організацію і проведення вечора, вчителька школи Нінель Костянтинівна Саєнко відкрила вечір і запропонувала учням та робітникам базового підприємства «Силует» переглянути кінострічку про незабутні вересневі дні 1939 року, про омріяну зустріч західноукраїнських трудящих зі своїми визволителями — воїнами Червоної Армії.

На вечорі з хвилюючими і цікавими спогадами виступили учасник боротьби за возз'єднання, делегат Народних Зборів у м. Львові, член КПЗУ з 1931 року Сергій Микитович Тацій та голова Львівського обласного УТОГ Ілля Самійлович Динкевич — активний учасник організації Товариства глухих у Львові в 1939 році.

Танцювальний ансамбль Будинку культури глухих «Подруги» і учні школи № 12 показали літературний монтаж «Навіки разом».

На закінчення вечора учасники переглянули художній кінофільм.

О. ЧАНИЖ,
заст. директора з навчально-виховної роботи,
секретар парторганізації
Львівської школи робітничої молоді № 12.

ЗА ТУРИСТИЧНИМИ ПУТІВКАМИ

По-ударному працюють на виробничому об'єднанні «Київський радіозавод» члени УТОГ. Їх на підприємстві — 51 чоловік.

Адміністрація і заводський комітет профспілки дбають не тільки про створення хороших умов для праці нечуючих, але й піклуються про їх змістовний відпочинок.

Переможцями соціалістичного змагання визнано 15 глухих робітників. Їх нагороджено туристичними путівками до столиці нашої Батьківщини міста-героя Москви. Серед тих, кому випала така честь — монтажниця радіоапаратури Галина Рожок, слюсарі-складальники Володимир Ковальчук та Ва-

силь Кладько, верстатник Віктор Бородин, пакувальниці цеху остаточного складання телевізорів «Славутич-218» Галина Зубенко та Раїса Семко.

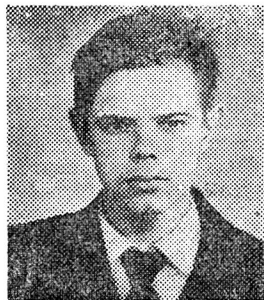
Протягом трьох днів перебування в Москві юнаки та дівчата відвідали Мавзолей Леніна, побували в історичних музеях, на Виставці досягнень народного господарства СРСР.

Повернувшись додому, молодь поділилася своїми враженнями від побаченого зі своїми товаришами по роботі.

Дні перебування в столиці Батьківщини залишаться для кожного з них в спогадах на все життя.

Т. СЯБЕР.

ЇХ РОЗШУКУЮТЬ

У нас пропав син — Юрій Дмитрович Олефір, 1960 року народження, глухонігий. 21 вересня він поїхав в Запоріжжя і з того часу більше його ніхто не бачив.

Тих, хто знає місце перебування нашого сина, просимо повідомити на адресу:

332000, м. Вольнянськ, Запорізької області, провулок Новий, 2, кв. 1, Олефір Валентина Михайлівна.

В селі Куколівці Олександрійського району на Кіровоградщині в громадянки М. М. Андреевої мешкає глухонігий. Про себе, звідки вона прибула, нічого повідомити не може. Себе називає Тонею. Їй 38 років, нижче середнього зросту, худорлява, чорні брови і волосся чорне з сивиною. Крива на обидві ноги. Носить круглі позолочені сережки, що нагадують квітки троянди, в середині голубий камінець. Жінка може написати тільки своє ім'я: «Тоня». Розповідає, що в сім'ї мешкає 7 чоловік, мати згорблена, ходить з палицею. Будинки у них покритий шифером. В господарстві дві корови, двоє свиней, 25 качок, 25 курей. В колгоспі багато грецьких горіхів. Земля жовтувата, все літо вкрита зеленою травою, ґрунтова вода залягає не дуже глибоко.

Той, хто пізнає Тоню, нехай повідомить в Куколівську сільську Раду та правління Олександрійського міжрайвідділу УТОГ.

Л. ОВЧАРЕНКО,
голова Олександрійського міжрайвідділу УТОГ.

Кіровоградська обл.

Редактор П. БУЛАТОВ.